

Clark Accord

JOPIE

DE KONINGIN VAN PARAMARIBO

•••

Langzaam baande de Buick zich een weg door de mensenmassa. De mensen weken pas uiteen wanneer ze bijna omvergereden werden. Allerlei gezichten verdrongen zich voor de ramen om een blik naar binnen te kunnen werpen. Met een tevreden en trots gevoel luisterde Jopie naar de kreten van bewondering die haar in flarden via het opengedraaide raam bereikten. Ze hield de veren waaier stevig vast aan het jade handvest - alle spanning had zich in de greep van haar handen geconcentreerd. De waaier verschaftte haar de nodige koelte tegen de hitte van de broeierige aprilavond. De wind die anders van de Suriname-rivier waaide had vanavond verstek laten gaan, en de broeierige warmte had de mensen uit hun huizen verdreven. Als een krioelende mierenhoop bleven ze toe stromen.

Maanden had ze uitgekeken naar deze avond. Er zouden zelfs dansers uit Demerara aanwezig zijn - allemaal ter gelegenheid van de verjaardag van de kroonprinses!

'Ben je niet nerveus voor wat je vanavond te wachten staat?' vroeg de chauffeur

en wierp een blik in zijn achteruitkijkspiegel om haar reactie te zien.

'Waar zou ik bang voor moeten zijn?'

Ze trachtte de lichte irritatie die ze voelde opkomen te onderdrukken. Ze was het geloer via de achteruitkijkspiegel zat. Zij deed haar best haar zenuwen onder controle te houden, zo kort voor het grote gebeuren, en wat deed hij? Hij probeerde haar alleen maar van haar stuk te brengen. Misschien was hij wel bevriend met een van de meisjes die vanavond zouden meedansen.

'Vanavond danst u met de befaamde Black Bottom-specialist uit Demerara. Wat een eer!'

De wijze waarop de man moeite deed zijn glimlach in te houden ergerde haar mateloos. Maar ze liet zich niet uit de tent lokken. 'Het is eerder een eer voor hém om met mij te mogen dansen. Ze noemen me niet voor niets "Queen of the Black Bottom" in Halikibe. Buitendien heb ik de afgelopen weken goed geoefend om mijn stijl te perfectioneren. Ik moet de vrouw nog tegenkomen die de dans beter beheerst dan ik. Als je het over de Black Bottom, hebt, of over de Charleston, de Rumba, of de Tango dan noem je mij bij m'n naam!' Strijdlustig gooide ze haar hoofd in de nek.

'Ze zeggen dat hij de beste Black Bottom-danser uit de West Indies is. Hij schept constant op over zijn dansmeesterschap. Hij schijnt de gewoonte te hebben zijn partners voor schut te zetten. Als hij in de gaten heeft dat ze de dans niet goed beheersen, voert hij de tempo op en verandert hij onverwacht van ritme. Op die manier amuseert hij zijn toeschouwers kostelijk met het gestuntel van de arme jonge vrouw in zijn armen.'

'Werkelijk? Wel, ik ben helemaal klaar voor hem. Laat 'm maar komen. Deze zesentwintigjarige meid zal hem een poepje laten ruiken! Maak je niet druk, concentreer jij je maar op je rijkunst. Ik neem het dansen wel voor mijn rekening.'

'Ik wilde je alleen maar waarschuwen. Een gewaarschuwd mens telt voor twee.'

Ondanks de rust die ze uitstraalde, knaagde het diep van binnen. Ondanks alles was ze bang vanavond voor schut te gaan. Als ze één verkeerde pas maakte of hem niet bij kon houden was het met haar gedaan. Haar roem als ster van Halikibe zou ogenblikkelijk dalen. Ze wist dat de andere meisjes stuk voor stuk hun kans afwachtten om haar van haar troon te stoten. De mannen zouden niet meer in de rij staan om met haar te mogen dansen - de prijs voor een kaartje om met haar te mogen dansen zou zakken als een baksteen. En dat alles natuurlijk tot groot vermaak van de anderen.

Ze haalde een hagelwitte zakdoek uit haar handtas en besprenkelde die met Boldoot. Zachtjes drukte ze de eau de cologne in haar hals en décolleté en zakte behaaglijk weg in de zachte kussens, genietend van de koelte die het reukwater haar verschaftte. Met een blik in de spiegel boven de voorruit controleerde ze haar make-up. De zwarte waas van kohl deed haar grote ogen goed tot hun recht komen - het gaf ze iets mysterieus, hetgeen versterkt werd door de zacht bruine oogschaduw die ze had aangebracht. Haar volle lippen waren nauwkeurig iets binnen de rand omlijnd en met een bloedrode lipstick ingevuld. De blush had ze iets onder haar hoge jukbeenderen gezet om zodoende de hoekige vorm van haar gezicht wat te verzachten. Tevreden met wat ze in de spiegel zag depte ze hier en daar wat glansplekken van haar gezicht.

Met een lichte schok kwam de auto voor de deur van Halikibe tot stilstand. Ongeduldig trommelend op het notenhouten dashboard wachtte de chauffeur tot een van de portiers de deur voor haar opende. Met touwen had men een pad afgezet naar de deur. Op armlengte afstand van elkaar stonden fors gebouwde jongens langs de touwen om het al te gretige publiek tegen te houden. Als gieren verdrongen de mensen zich om de auto - aan de straatkant bogen ze zich voorover om een glimp van haar op te vangen door het

raam.

`Ze lijkt wel een prinses!' riep een vrouw uit de menigte vol bewondering.

Jopie's avond kon niet meer stuk. Ze was bijzonder ingenomen met die opmerking. Doorgaans waren de vrouwen niet zo gul met het onderling uitdelen van complimenten.

Galant opende een van de bodyguards de deur voor haar. Ze bedankte hem met een minzaam knikje. Het publiek hield de adem in.

Gedurende een seconde kon je een speld horen vallen. Totdat iemand de stilte verbrak: `Moet je die jurk zien! Wat ziet ze er mooi uit!'

`Zo'n jurk heb ik nog nooit gezien. Hij lijkt wel gemaakt uit duizenden kralen...!'

`Ze heeft gouden schoenen aan!'

Het gonsde van de bewonderende opmerkingen. Die schoenen hadden haar een rib uit haar lijf gekost. Zeventien gulden en vijftig cent had ze voor ze betaald. En dat was nog niets vergeleken bij de jurk, die eigenlijk uit twee over elkaar heen geslagen jurken bestond. De onderste was van goud satijn en daarboven droeg ze een jurk vervaardigd uit kralen in verschillende kleuren. Het geheel kostte honderd gulden, maar ze had een afbetalingsregeling weten te treffen met meneer Hernandes. Toen hij de prijs noemde had ze uitgeroepen: `Maar voor dat bedrag kan ik een perceel kopen!'

`Jopie,' had hij gezegd, `die jurk is voor jou gemaakt. Hij zal je staan als geen ander. Probeer het eens aan.'

Eén blik in de spiegel en ze was verkocht. `Al moet ik er mijn poten voor uit mijn lijf dansen, ik betaal je tot de laatste cent.'

`Jou die avond in deze jurk te zien stralen is het enige waar ik me druk over maak. Het geld komt wel.' Schaamteloos volgden zijn ogen de lijnen van haar lichaam.

`Bent u dan ook van de partij?!' riep ze met geveinsde verbazing.

`Natuurlijk! Zo'n avond wil ik voor geen cent missen! Ik wil genieten van al die gezichten als jij in je opwachting maakt in deze jurk. Er zullen heel wat gegadigden zijn om met je te dansen. Wie weet, misschien krijg ik de kans wel niet eens.'

`Maak je maar geen zorgen. Ik laat je heus niet aan de kant staan, zeker nu niet.'
Met een licht tintelend gevoel in haar hoofd had ze de gouden jurk omhooggehouden.

`Net een prinses!' riep een ander weer. Het was een forse man, die dicht bij haar stond.

`Dan is het een Halikibe-prinses,' reageerde een oudere vrouw met een gezicht vol *zoutjes*.

`Halikibe Prinses!!' riep iemand die het blijkbaar met de laatste eens was. De kreet werd als een echo overgenomen en uit verschillende kelen klonk het: `Halikibe Prinses! Halikibe Prinses...!'

Jopie genoot met volle teugen van het succes dat de jurk haar verschaftte. De gouden zijden shawl waarmee ze haar krullenbos bij elkaar had gehouden, droeg waarschijnlijk ook bij tot het beeld van `prinses'. Halikibe Prinses, die naam beviel haar wel. Zo zou ze zich voortaan noemen.

Met haar handtas stevig onder haar arm geklemd en met opgeheven hoofd liep ze naar de ingang. Flarden muziek van Buddel's band golfden al over het muurtje rond de zaal naar buiten. Het was al vrij druk binnen. Dansende paren swingden op de klanken van de rumba. Buiten verdrong men zich om niets te missen van wat er binnen gebeurde. Anderen zagen het alleen maar als een avondje uit en stonden in groepjes met elkaar te kletsen, of hielden zich op bij de drank- en voedselstalletjes langs de rivier.

Net voordat Jopie de ingang bereikte, werd haar de pas afgesneden door Maxi

Linder, in gezelschap van twee officieren. Met veel vertoon spoog Maxi met een grote boog in het zand. Haar ogen rolden veel betekenend in Jopie's richting. Het vele goud waarmee haar oren, hals, polsen en vingers waren behangen vloekte met de schuin gesneden avondjurk van zeegroene mousseline. Ze had haar haren van opzij omhooggekamd en boven op haar hoofd in een grote kunstige rol bij elkaar gestoken. Behalve haar rood gestifte lippen was er geen spoor make-up op haar gezicht te bekennen. De broeierige avond had zijn effect op haar huid niet gemist: als een flinterdunne film lag de transpiratie op haar huid, alsof het gepolijst was.

Doordat haar weg door Maxi Linder en haar gezelschap werd geblokkeerd, was Jopie gedwongen te wachten. Het publiek had met de komst Maxi Linder alle aandacht voor haar verloren.

'Wat een prachtmeid...!' Aan de manier waarop de maker van die opmerking naar Maxi Linder keek wist Jopie dat het niet voor haar bestemd was. Breed lachend wierp Maxi hem een handkus toe.

Jopie ontvlamde inwendig van woede. Dit was een van de vele verschillen tussen haar en die meid. Die motyo mocht dan mooi zijn, manieren had ze niet.

'Als je genoeg hebt van die jurk, denk je dan aan mij?' schreeuwde iemand naar Maxi Linder.

'Zo'n duur geschenk kan ik moeilijk weggeven. Maar ik heb vast wel wat in de kast liggen. Kom een keer langs in de Saramaccastraat, bij Bigi Spikri.'

Het gemak waarmee Maxi Linder zich met het publiek onderhield ergerde Jopie. Zoiets zou ze nooit doen. Je gaf ze een vinger en ze wilden ze je hele hand. En haar kleding aan een wildvreemde weg geven - ze moest er niet aan denken!

Even leek het erop alsof Maxi Linder niet binnengelaten zou worden. Jopie zou

daar niet rouwig om zijn geweest. Tenslotte was Maxi al een paar keer eerder aan de deur geweigerd. Het was een nette gelegenheid en 'net' was een woord dat wel niet in Maxi Linders vocabulaire zou voorkomen. Van de meisjes die in Halikibe kwamen werd verwacht dat ze zich netjes gedroegen in het openbaar. Van Maxi Linder was bekend dat ze er niet voor schroomde om als de eerste de beste straatjongen de meest vulgaire taal uit te slaan. En dat deed ze zonder aanzien des persoons. Ze was er ook niet de persoon naar om af te wachten tot een man naar haar toekwam. Jopie ergerde zich altijd groen en geel aan dat ordinaire gedrag.

Triomfantelijk keerde Maxi Linder haar blik in Jopie's richting. Gearmd met haar twee officieren liep ze naar binnen.

Uit haar humeur gebracht nam Jopie de laatste stappen naar de deur. 'Waarom laten jullie die slet binnen? Ik dacht dat dit een behoorlijke gelegenheid was,' zei ze bits tegen de portiers.

'We hadden geen keus. Die twee heren zijn officieren van de SS Haiti, die gisteren is aangekomen uit New York. Ze waren uitgenodigd.'

'Denk maar niet dat ik haar als concurrentie zie. Dansen kan ze niet en stijl is bij haar ook ver te zoeken...' Met deze woorden liep Jopie de danszaal binnen.

Ze baande zich een weg door de dansende massa naar haar vaste plaats, dicht bij het podium. Onderweg bleef ze af en toe even staan om iemand te groeten, een praatje te maken of complimenten over haar jurk in ontvangst te nemen. Toen ze zag dat Maxi Linder en haar gezelschap aan de tafel naast haar zaten, beet ze van woede op haar onderlip. Terwijl de zilte smaak van het bloed zich in haar mond verspreidde schoof ze ruziezoekerig met veel lawaai haar stoel naar achteren.

Maxi Linder beantwoordde haar actie met een luid geginnik. 'Darling, I want to

drink out of your glas,' kigde ze tegen de officier links van haar toen ze uitgelachen was.

'No, sweetheart, tonight I'm goin' to drink out of that of yours,' luidde het antwoord van de officier. Desondanks bood hij haar zijn glas aan.

Terwijl ze haar lippen aan zijn glas zette kneep hij speels in haar zij. Met veel misbaar schoof ze als door een muskiet gestoken opzij, om hem vervolgens proestend om de hals te vliegen. Ze had alle aandacht weer op haar gevestigd.

'Wat vond je van die betoging op het Oranjeplein? Ik heb nog nooit zo veel Javanen en Brits-Indiërs bij elkaar gezien,' zei Jopie tegen een Nederlander die bij haar aan tafel zat, om de aandacht van Maxi Linder en haar ordinaire gedoe af te leiden. De man droeg een donker kostuum en een opvallende vlinderdas.

'Daar was ik niet bij aanwezig, maar ik heb er vandaag wel over in de krant gelezen. Die contractarbeiders worden gewoon opgehitst door die communist van een De Kom. Met zulke mensen moet je uitkijken - voor je het weet hitsen ze de hele bevolking op tegen het gouvernement,' antwoordde de man.

'Denk je dat het zo'n vaart zal lopen?' vroeg iemand anders uit het gezelschap.

'Je hoeft maar naar Rusland te kijken, en je begrijpt waar ik het overheb. Daar hebben de communisten flink huisgehouden,' zei de man met de vlinderdas.

'Hoe komt hij erbij om zich met die communisten in te laten! Dat is toch niets voor iemand uit dit vredelievend land!' Jopie's interesse was nu echt gewekt. Politiek was haar stokpaardje. Elke dag las ze de krant - ze ging de deur niet uit zonder er zeker van te zijn dat ze vijf cent bij zich had voor *De Banier*.

Op het podium ging de Buddel's band van de rumba over op de tango. Nog even en het was tijd voor de Black Bottom.

'Die on-Surinaamse ideeën heeft De Kom in Nederland opgedaan, van

Indonesische studenten zoals Hatta, en die lui van de Arbeidersbeweging,' zei de Nederlander terwijl hij zijn das wat lossier trok.

'Maar die mensen hebben het ook niet makkelijk. Als je de kranten leest dan zie je dat het overal ter wereld crisis is. Het ene na het andere bedrijf gaat over de kop. Hier in Suriname beginnen we dat ook al te merken. Van de overgebleven plantages gaan de meeste op de fles,' zei Jopie, met een steelse blik in de richting van Maxi Linder.

Die laatste zat zowat op schoot bij een van 'haar' officiers, terwijl de andere niet met zijn vingers van haar bovenbenen kon afblijven.

'Ze denkt zeker dat ze in de Roxybar is,' fluisterde Jopie terwijl ze met haar hoofd in de richting van Maxi Linder gebaarde.

De Nederlander had zich inmiddels onbeschaamd naar voren gebogen voor een beter uitzicht. 'Die hebben het naar hun zin. Die vrouw weet pas hoe ze een man op zijn gemak moet stellen...!' Zonder zijn ogen een moment van het gezelschap aan de andere tafel te halen, viste hij zijn zakdoek uit zijn colbert en wiste zich het zweet van zijn voorhoofd. In een teug liet hij het volle glas Haantjes-bier door zijn keel glijden. Met het schuim nog op zijn lippen zei hij: 'Van een kennis hoorde ik dat ze thuis een ijskast heeft.' Er klonk ontzag in zijn stem.

'Een ijskast?' vroeg Jopie alsof ze het in Keulen hoorde donderen.

'Ja ik... enne... hij...' versprak hij zich, 'hij is... bij haar thuis geweest aan de Saramaccastraat. Een zeer luchtige bovenwoning met inpandig bad en wc. Hij kon zijn oren niet geloven toen zij hem vertelde dat het huis al sinds haar zestiende haar eigendom was. Dat lichaam van haar moet een fortuin opbrengen...' Opnieuw wiste hij de druppels die op zijn bovenlip en voorhoofd parelden af. Vol ontzag staaide hij in Maxi Linders richting.

Jopie maakte een luidde tjoerie. 'Dat huis heeft haar vader haar nagelaten. Zo veel geld verdient ze nu ook weer niet! Ze is niet zo hot als Betsy Bama. Ze kan nog niet tippen aan Trude Labat of Friede Lemmers!'

'Sla je niet iemand over?' vroeg een van de heren aan haar tafel.

'Hoezo? Wie zou ik overslaan volgens u?'

'Jezelf.'

'Wie, ik...? Ik verdien mijn geld met dansen. Voor meer dan dat moeten ze niet bij me aankomen. Ik ben een behoorlijk meisje.'

'Ja, ja, dat zeggen ze allemaal! Als je het Maxi Linder vraagt, beweert ze ook een net meisje te zijn,' plaagde de man met de vlinderdas. Zonder haar de gelegenheid te geven te reageren ging hij verder: 'Maar je vroeg wat een ijskast was. Toen die kennis erover begon, werd het mij niet duidelijk waar hij het over had. Laatst las ik een artikel in *De West* dat er over uitwijdde. Ze hadden het over een soort "koelkast" voor huishoudelijk gebruik. Uitvinding van een Zweed. Met een vernuftige inrichting die voortdurend kou kan produceren, zonder gebruik te maken van enige mechaniek. Je kunt er voedsel in bewaren zonder toediening van bederfwerende stoffen.'

'Het is niet waar! Wat een uitvinding! Hoe werkt zo iets?' Jopie sperde haar ogen wagenwijd open van ongeloof.

'Als ik het goed gelezen heb, gaat het met behulp van ammoniak en waterstof. Aangesloten op de elektrische installatie functioneert zo'n ding voor vier stuivers per dag. Men kan er ijs mee produceren voor huishoudelijk gebruik.' Hij leunde achterover en genoot van de aandacht die hij met zijn verhaal wist te trekken.

'Vier stuivers per dag? Dat is een boel geld! En dat heeft die goedkope meid in huis...?'

‘En daarnet wilde je me niet geloven toen ik zei dat haar lichaam een fortuin opbracht,’ zei hij triomfantelijk.

Op het podium maakte de band van baas Buddel plaats voor de populairdere Gilles Saxophone Jazz Band. Vol vuur zetten de blazers de eerste tonen in van de Black Bottom, die Jopie eraan herinnerden wat het doel van haar aanwezigheid in Halikibe was. Als Halikibe Prinses had ze haar eer hoog te houden. Dat was belangrijker dan zich druk maken over Maxi Linder's ijskast.

Met gestrekte armen en een brede glimlach op zijn gezicht kwam de eigenaar naar haar tafel gelopen. ‘Papa Dan komt zo dadelijk naar je toe om zich voor te stellen. Ben je er klaar voor? *Laat mijn gezicht niet vallen...!* Veel mensen hebben een ticket gekocht om met jou te kunnen dansen. Hopelijk ben je goed uitgerust. Die dans met Papa Dan zal je veel energie kosten. We zijn even gestopt met de verkoop van de tickets...’

‘Je weet dat je op me kan rekenen, Emile. Heb ik je ooit teleurgesteld?’ De woorden verlieten haar mond met een hees stemgeluid - haar keel werd haast dichtgedrukt van de zenuwen. ‘Zeker niet! Maar, voor dat ik het vergeet: je ziet er stralend uit!’ Goedkeurend liet hij zijn blik over haar lichaam dwalen.

‘Hé, Emile, kom je me geen gedag meer zeggen?’ Met grote armbewegingen probeerde Maxi Linder zijn aandacht te trekken.

Maar in plaats van op haar af te stappen zwaaide hij met een ongemakkelijke glimlach vanaf de plek waar hij stond in haar richting.

‘Ai, durf je niet dichterbij te komen? Dat is niet de afstand die je in acht neemt als je bij me in bed ligt...!’ Provocerend sloeg ze haar arm om de hals van een van haar begeleiders.

‘Wilhelmina, dit is een behoorlijke tent. Gedraag je! Anders ben ik verplicht je te

verzoeken je avond elders voort te zetten.'

'De tent verlaten? Daag me alsjeblieft niet uit, Emile. Want eer ik met je klaar ben, zul je de dag vervloeken dat je op de wereld bent gezet. Ze trapte haar stoel naar achteren, die met veel lawaai tegen de muur terechtkwam, en keek hem moordlustig aan, haar gebalde vuisten in de zij gedrukt.

'Wilhelmina, gedraag je! Zo ben je onmogelijk. Je grote mond kost je nog eens een keer de kop!' Met een hoofd zo rood als een pioen verdween hij in de drukte.

'Waar kijk jij naar?' beet de motyo Jopie toe.

Ze wist dat Maxi Linder in een bui was waarin ze tot alles in staat was. Het leek haar verstandig haar niet verder te provoceren, en zonder te reageren draaide ze haar hoofd in de andere richting. 'Een mens kan ook nooit rustig van zijn avondje uit genieten,' zei ze tegen de man met de vlinderdas. 'Als je het mij vraagt is dat mens gewoon ordinair.'

Maar Maxi was onvermoeibaar. 'Waarom denk jij dat je beter bent dan ik? Jij vraagt toch ook geld voor je kunstjes? Bij jou is dat dansen, bij mij neuken. En één ding mag je gerust weten: ik neuk beter dan jij danst! Vraag het maar aan iedere willekeurige kerel hier in de zaal.' Ze stond nu bij haar tafel. Haar ogen spuwden vuur. Ze was duidelijk op zoek naar bloed.

Zonder haar voor een moment uit het oog te verliezen greep Jopie naar haar handtas. Zo nodig zou ze haar scheermes gebruiken. Ze zou die tante voor eens en voor altijd verminken, zodat geen man haar meer zou zien staan.

Alsof ze uit het niets verschenen stonden er plotseling twee bodyguards tussen hen in. Een derde duwde Maxi Linder zachtjes naar de uitgang. De band was opgehouden met spelen. De paren op de dansvloer weken uiteen om hen doorgang te verlenen.

‘Waarom laten ze die ook binnen?! Waar ze ook komt, het is altijd hetzelfde liedje, ruzieschoppen en nog eens ruzieschoppen...!’ De blonde vrouw die zo ongezouten haar afkeer van haar kenbaar maakte staaarde haar vol ontzetting aan, als leed ze aan hondsdolheid.

‘O, jij wou weten waarom ze me binnenlaten? Vraag het je echtgenoot. Hem heb ik zo vaak binnengelaten,’ beet Maxi haar toe.

Met een theatraal gebaar sloeg de blondine haar hand voor de borst en hapte naar adem.

De avond, die zo veelbelovend begonnen was, leek in een paar minuten tijds in een nachtmerrie te zijn veranderd. Eigenlijk had ze het al zien aankomen toen ze die hoer bij de ingang was tegengekomen. Maxi was altijd uit op sensatie. Het probleem was dat die motyo geen andere vrouwen om zich heen kon verdragen. Maar Jopie snapte niets van die mannen. Wat zagen ze in zo'n ordinair stuk vreten?!

Toen Maxi en haar gezelschap eindelijk naar buiten gewerkt waren, vulden de opzweepende tonen die opriepen tot de Black Bottom wederom de ruimte - alsof er niets was voorgevallen verdrongen de danslustige paren zich weer op de dansvloer.

Opeens stond Papa Dan voor haar. Ze was zozeer in gedachte over het incident met Maxi Linder dat ze hem niet had zien aankomen. Met een galant gebaar nam hij zijn hoed van zijn hoofd en boog diep voor haar.

Het viel haar op hoe overdreven breed de schouders van het colbert van zijn onberispelijke donkergrijze Grimaldi-streep toonden. De band van zijn broek, die door brede bretels op zijn plaats gehouden werd, reikte tot zijn middenrif. Zijn huid had de kleur van rijpe bananen en de dunne verzorgde snor op zijn bovenlip gaf zijn spitse

gezicht iets van een roofdier, iets dat nog eens extra werd geaccentueerd door de rij gouden tanden die voor in zijn mond te zien waren toen zijn opvallend volle lippen zich omkrulden tot een sluwe glimlach...

'Who was that gall that just left the place?' vroeg hij met een dik *bejan* accent. In plaats van haar antwoord af te wachten voegde hij eraan toe: 'I love them wild galls...!'

Met zachte drang voerde hij haar naar de inmiddels lege dansvloer terwijl de muzikanten het tempo opvoerden. De stevige greep van zijn rechterarm om haar middel, gecombineerd met de manier waarop hun vingers zich in elkaar verstrengelden deden Jopie tijd en plaats vergeten. Hun lichamen vloeiden ritmisch in elkaar over tot één beweging. Als aangetrokken door een enorme magneet zoog haar bekken zich aan het zijne vast. Moeiteloos volgde ze zijn passen - feilloos maakte ze zich zijn tempo eigen. De muziek vloeiende door haar aderen. Als in een trance zag ze de zaal langs haar heen vliegen...

Het was het luide applaus dat haar weer tot de werkelijkheid terugbracht.

'Tell me before we start the next dance. And, do you have plans for tonight?'

Aan de beweging van zijn borstkas zag ze dat hij moeite had zijn ademhaling onder controle te krijgen. De gelige huid van zijn gezicht glansde van het transpiratievocht.

'I have to dance tonight.'

'You have to dance. Well then, I will wait and watch you all night, my lady.'

Opnieuw boog hij diep voor haar en lichtte even zijn hoed van zijn hoofd, om haar opnieuw met masculiene kracht in zijn armen te nemen, terwijl degenen die een ticket hadden weten te bemachtigen reeds ongeduldig achter hem op hun beurt stonden te wachten, de tickets in de aanslag.

Voor haar kon de avond niet meer stuk. Zelfs het vooruitzicht dat ze zich hierna over de dansvloer zou moeten laten voeren door houterig bewegende heren, die een dubbeltje betaalden om met haar te mogen dansen, kon haar avond niet bederven. En ze was bovendien van die veile motyos verlost...

Calabash

A JOURNAL OF CARIBBEAN ARTS AND LETTERS

Volume 3, Number 2 / Fall-Winter 2005

Information about this work:

JOPIE

By: Clark Accord

Start Page: 21

URL: <http://www.nyu.edu/calabash/vol3no2/0302021.pdf>

Calabash: A Journal of Caribbean Arts and Letters is an international literary journal dedicated to publishing works encompassing, but not limited to, the Anglophone, Francophone, Hispanophone and Dutch-speaking Caribbean. The Journal is especially dedicated to presenting the arts and letters of those communities that have long been under-represented within the creative discourse of the region, among them: Aruba and the Netherlands Antilles, Maroon societies, and the Asian and Amerindian societies of the region. Calabash has a strong visual arts component.

Calabash is published by New York University. Please contact the publisher for further permissions regarding the use of this work. Publisher information may be obtained at:

<http://www.nyu.edu/calabash/about.html>

Calabash: A Journal of Caribbean Arts and Letters

© 2005 New York University